

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. V.**, nar., bytem, proti žalovanému: **ČR - Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2014, č. j. MPSV-UM/5859/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/774/2014/4S-ZLK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2014, č. j. MPSV-UM/5859/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/774/2014/4S-ZLK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.5.2014, č. j. 28194/2014/ZLI, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem I. stupně bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 2 odst. 1, § 61 a 67 zákona č. 111/2006 Sb.,

o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), žalobci nepřiznat příspěvek na živobytí.

Žalobce v žalobě uvádí, že správnímu orgánu I. stupně je dobře známo, že je jednáním zúčastněných osob v přímém ohrožení na životě, proto namítá podjatost úředních osob, které zneužívají svých pravomocí. Žalobce jako oprávněný žádá zdejší soud, aby zjistil a udělal audit rozhodnutí všech úkonů těchto zúčastněných osob na Úřadě práce ve Zlíně a vyvodil řádné důsledky. Dle žalobce se tyto osoby podílely v samotném sporu vyřazení z evidence Úřadu práce ve Zlíně v roce 2012. Dle žalobce zde dochází k diskriminaci, ohrožení na životě a porušování základních principů dle Ústavy České republiky. Jako oprávněný má nárok na příspěvek na živobytí a na základní hrazení poplatků s chodem domácnosti. Uvedeným jednáním žalobci vznikají další dluhy, které jsou vymáhány exekucí. Nakonec žalobce soud odkazuje na vyžádání rozhodnutí od žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvádí, že zaměstnanci orgánů pomoci v hmotné nouzi jsou dle § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi oprávněni provádět sociální šetření za účelem ověření rozhodných skutečností pro nárok dávky pomoci v hmotné nouzi. Žalobce tuto součinnost úřadu práce neposkytl, neboť nedal souhlas se vstupem do obydli a znemožnil tak provedení sociálního šetření. Úřad práce je povinen respektovat právní předpisy, jakož i mezinárodní smlouvy, tudíž je oprávněn dle ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi dávku pomoci v hmotné nouzi nepřiznat.

Žalovaný souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a navrhuje, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

V replice ze dne 16.12.2014 žalobce nesouhlasí s vyřízením věci bez jednání. Dále uvádí, že pro podání replik vyjádření proti žalovanému nemá dostatečné finanční prostředky k zaslání všech jednání a odvolání a žádá zdejší soud o zaslání spisové dokumentace. Na závěr podání vznáší žalobce podjatost soudkyně z důvodu rozhodování v téže věci v roce 2011 (sp. zn. 57 A 137/2011).

Nejvyšší správní soud se s námitkou podjatosti vypořádal bez jejího věcného vyřízení pro opožděnost námítky (žalobce vyrozuměn o osobě soudkyně přípisem doručeným dne 5.11.2014, námitka žalobce předána k poštovní přepravě dne 23.12.2014).

Ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 16.3.2016 v 9 hod. Žalobce se nedostavil bez řádné omluvy, tudíž bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Žalovaný se dostavil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 30.4.2014 byla žalobcem podána žádost o příspěvek na živobytí u správního orgánu I. stupně, k níž je připojeno prohlášení o celkových sociálních a majetkových příjmech a prohlášení žalobce, že nesouhlasí dle § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi se sociálním šetřením.

Dne 29.5.2014 bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně č. j. 28194/2014/ZLI o nepřiznání pomoci v hmotné nouzi. Žalobce správnímu orgánu I. stupně neposkytl souhlas se

sociálním šetřením, proto nebylo možné ověřit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, konkrétně stanovit okruh společně posuzovaných osob a posoudit majetkové a sociální poměry žadatele (žalobce).

Dne 30.6.2014 bylo vydáno usnesení ředitelky správního orgánu I. stupně o námitce podjatosti oprávněných úředních osob, kterou podal žalobce v odvolání proti správnímu orgánu I. stupně. Usnesením bylo rozhodnuto, že tyto nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v dané věci.

Dne 21.7.2014 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že rozhodnutí orgánu I. stupně nepřiznat příspěvek na živobytí bylo vydáno v souladu s ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi z důvodu neposkytnutí souhlasu se vstupem do obydlí, čímž žalobce zamezil provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na příspěvek na živobytí. Žalobci tedy nárok na dávku nevznikl.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Předmětem posouzení v řízení o žalobě je zákonnost rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobce o příspěvek na živobytí.

Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi zaměstnanci orgánů pomoci v hmotné nouzi jsou na základě souhlasu žadatele o dávku, příjemce dávky a osob společně posuzovaných oprávněni v souvislosti s plněním úkolů podle tohoto zákona vstupovat do obydlí, v němž tyto osoby žijí, a to s cílem provádět sociální šetření, popřípadě šetření v místě pro vyhodnocení podmínek nároku na dávky. Oprávnění k této činnosti jsou povinni prokázat služebním průkazem společně se zvláštním oprávněním vydaným příslušným orgánem pomoci v hmotné nouzi jako doložkou služebního průkazu. Toto zvláštní oprávnění obsahuje označení účelu vydání, číslo služebního průkazu, jméno, popřípadě jména, a příjmení zaměstnance a identifikační údaje vydávajícího orgánu pomoci v hmotné nouzi. O sociálním šetření, popřípadě o šetření v místě pro vyhodnocení podmínek nároku na dávky podle věty první se vždy učiní záznam ve spise.

Podle odst. 2 cit. ust. pokud žadatel o dávku, příjemce dávky nebo osoba společně posuzovaná tím, že nedají souhlas se vstupem do obydlí, znemožní provedení sociálního

šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může jim být žádost o dávku zamítnuta nebo dávka odejmuta, popřípadě snížena její výše.

Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce neudělil souhlas ke vstupu do svého bytu za účelem provedení sociálního šetření. Ve správním spise se nachází tiskopis s názvem „Udělení souhlasu s provedením sociálního šetření“. V tomto tiskopise je ručně napsáno „Podle § 63 zákona č. 111/2006 Sb. nesouhlasím se sociálním šetřením se vstupem do bytu dne 30.4.2014.“ Toto sdělení žalobce podepsal. Neudělení souhlasu se sociálním šetřením ostatně žalobce nerozporuje. Tímto svým jednáním znemožnil provedení sociálního šetření k ověření rozhodných skutečností a správním orgánům nezbylo, než postupovat dle ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce neumožněním provedení sociálního šetření naplnil důvod pro nepřiznání dávky.

V posuzovaném případě se soud ztotožňuje s napadeným rozhodnutím žalovaného, neboť zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný, stejně tak orgán I. stupně, správně posoudili, že žalobce nesplnil zákonné podmínky nároku na příspěvek na živobytí, neboť neposkytl správnímu orgánu I. stupně dostatečnou součinnost.

Na závěr by soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2011, č. j. Ads 127/2010 - 4, dle něhož „*Nejvyšší správní soud si je vědom vysoké ústavní hodnoty ochrany soukromí jednotlivce a nedotknutelnosti obydlí, do něž není dovoleno vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí (čl. 12 Listiny základních práv a svobod). Na druhou stranu však poukazuje i na zakotvení sociálních práv v Listině základních práv a svobod a na ústavní úpravu, která stanoví, že sociálních práv je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí (čl. 41 Listiny základních práv a svobod). V posuzovaném případě zákonodárce jednoznačně stanovil možnost orgánů pomoci v hmotné nouzi v souvislosti s plněním úkolů podle zákona o pomoci v hmotné nouzi vstupovat do obydlí, v němž žijí žadatelé o dávku, s cílem provádět sociální šetření. V případě, že posuzované osoby nedají souhlas se vstupem do obydlí, může jim být žádost o dávku zamítnuta.*“

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný nepostupoval v rozporu se zákonem, když zamítl žádost žalobce o dávku podle zákona o pomoci v hmotné nouzi z důvodu neposkytnutí zákonem vyžadované součinnosti (umožnění vstupu do obydlí za účelem provedení sociálního šetření).

K návrhu žalobce, aby zdejší soud zjistil a udělal audit rozhodnutí všech úkonů těchto zúčastněných osob na Úřadě práce ve Zlíně a vyvodil řádné důsledky, soud konstatuje, že k takové kontrole nemá zákonné oprávnění.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně